

Barbara Safradin – is secretaris van de Commissie Meijers.¹

Nederland als thuisland: toen en nu

Het Hoofdlijnenakkoord dat de PVV, NSC, BBB en VVD op 16 mei jl. presenteerden, introduceert ‘het strengste asielbeleid’ ooit, bedoeld om asielzoekers te ontmoedigen zich in Nederland te vestigen. Toen ik dit akkoord las, evenals de bredere trend in Nederland en Europa om migratie strenger te reguleren, dacht ik meteen aan de kinderen. De kinderen die vanuit onveilige landen, alleen of met hun ouders, naar Nederland zijn gekomen.

Ik was nog klein toen mijn ouders voor de moeilijkste keuze van hun leven stonden: hun thuis achterlaten voor een nieuw leven in Nederland. Mijn vader had in de jaren tachtig enkele Joegoslavische kennissen die als arbeidsmigrant naar Nederland waren gekomen. Zij vertelden hem dat Nederland, vergeleken met andere EU-lidstaten, een liberaler migratiebeleid voerde. Met deze informatie besloten mijn ouders de sprong te wagen en hun thuisland, toen nog Joegoslavië en nu bekend als Bosnië-Herzegovina, achter zich te laten.

Met slechts twee plastic tassen met hun belangrijkste bezittingen vluchtten mijn ouders naar Nederland, met mij, een baby van anderhalf jaar, en mijn pasgeboren broertje. Dat ging niet zonder slag of stoot. Na een maandenlange reis kwamen we aan in Nederland, waar we in verschillende asielzoekerscentra werden geplaatst. Daar leefden we met verschillende families op kamers van 2 bij 2 meter. Uiteindelijk, na 3,5 jaar ontvingen we een verblijfsstatus onbepaalde tijd.

Ik herinner me vooral de tijd dat ik naar de basisschool ging. Daar voelde ik me altijd anders, omdat ik de Nederlandse taal nog

niet goed beheerste. Op jonge leeftijd moest ik mijn ouders helpen met bijvoorbeeld het vertalen van belastingbrieven, terwijl mijn klasgenootjes onbevangen buiten konden spelen. Ik voelde me als een kameleon die zich in iedere situatie moest aanpassen. Ondanks de uitdagingen van het leven in een land waar ik de taal (nog) niet sprak en de gewoonten niet kende, slaagde ik er uiteindelijk in mijn rechtenopleiding af te maken. Als ik erop terugkijk ben ik heel blij met de kansen die ik heb gehad: een verblijfsstatus voor het gezin, werk voor mijn ouders en onderwijs voor mij en mijn broertje. Dit heeft ervoor gezorgd dat we succesvol konden integreren. Dit wens ik vooral de kinderen die nu als vluchteling naar Nederland komen ook toe.

Hoe zou het voor ons zijn geweest als mijn familie op dit moment naar Nederland zou moeten vluchten?

Als ik nu kijk naar hoe de opvang in Ter Apel is geregeld en naar politieke beslissingen over asielzoekers, zoals het voorstel om de Spreidingswet in te trekken, vraag ik me vaak af: hoe zou het voor ons geweest zijn als mijn familie op dit moment naar Nederland zou moeten vluchten? Zouden wij dezelfde kansen hebben gekregen als toen?

Mijn persoonlijke ervaring laat zien dat snelle naturalisatie mijn kansen in de Nederlandse samenleving aanzienlijk heeft vergroot. Waarom zorgen we er niet gezamenlijk voor dat we meer menselijkheid toepassen in ons asielbeleid en vluchtelingenkinderen en hun families zo snel mogelijk deel laten uitmaken van de samenleving? Huidige politieke beslissingen vertragen de toegang tot een verblijfsstatus, woning, werk en onderwijs voor deze gezinnen. Daar heeft niemand baat bij. Kortom, stel niet uit tot morgen wat je vandaag kunt doen.

¹ In het meest recente commentaar weidt de Commissie Meijers uit over de voorgenomen maatregelen uit het Hoofdlijnenakkoord, te raadplegen via: <https://ap.lc/BqOEH>.